

Predikan 1 Söndagen i Advent 2018

Sak.9:9-10, Upp.3:20-22, Matt.21:1-9

Någon står vid din dörr

Det knackar på dörren. Jag hör det tydligt. Egentligen har jag inte tid att gå och öppna, för det är mycket att göra nu, så här veckorna innan jul. Julklappar som ska köpas, mat som ska lagas, huset som ska städas och stjärnor och ljusstakar som ska sättas upp. Julmyset är viktigt, och förberedelserna är många. Den lilla knackningen på dörren är lite störande, men jag går ändå och öppnar. Man är ju väluppfostrad, och det kan ju faktiskt vara något viktigt.

Mannen som står utanför ser inte ut som någon jag har sett förut. Han verkar komma från en annan värld och en annan tid. Han har brunt lockigt hår, helskägg, ett mycket vänligt ansikte och öppna, blå ögon. Lång, vit dräkt har han också på sig. Märklig man, tänker jag. Han ser ut som mannen från Mellanöstern, som man ser på TV ibland, tänker jag. Men det mest egendomliga är väl att bredvid honom står en åsna. Det verkar nästan som om han har ridit på den också, för över åsnans rygg ligger ett blått tyg dubbelvikt.

Han frågar; *Får jag komma in?*

Vem är du ? frågar jag.

Jag är Jesus, svarar han och ser intresserat på mig.

För ett ögonblick undrar jag om han är riktigt klok. Religiösa stollar har man ju hört talas om, men den här tar väl priset ändå. Han tror att han är Jesus.

Men snälla du, säger jag. *Jesus levde för 2000 år sedan. Han finns inte nu. Det måste du väl förstå.*

- Då har du missat nånting, säger han, fortfarande vänligt leende.

Har jag? tänker jag förvirrat.

- Jag lever än, förstår du, säger han, och jag skulle gärna vilja gästa ditt hus.

Han talar som en gammaltestamentlig profet, och han ser ut som en sån också, men att det skulle vara Jesus...nä.

Det är nu, just nu, som det avgörs. Vem är han som står utanför min dörr? Vad vill han mig? Gud eller galning?

Jag kan säga; *jag har faktiskt inte tid med dig just nu,* och tänka för mig själv att det har jag faktiskt inte nån gång.

Jag kan vänligt men bestämt tala om för honom att han är fel ute. Han har fått för sig att han är Jesus, men det är fantasier. Religiösa tokigheter. Jesus levde då och vi lever nu, i en helt annan värld. Han har ingenting att säga längre. Han betyder ingenting för oss idag.

Men jag skulle också kunna säga;

Okej, kom in en stund då, så får vi se om du har nåt att säga.

Och så sitter vi plötsligt där, den här Jesus och jag.

Vi dricker kaffe och äter bullar, så som man gör i Sverige.

Jag tänker i mitt stilla sinne, att nu börjar nog snart predikan.

Det är ju så de brukar vara, alla de här Jehovas vittnen och andra som går runt och knackar dörr och försöker prata omkull folk med alla sina bibelcitater.

Det här är väl bara nån ny variant av stolleriet.

Men det kommer inte nån predikan. Inga långa bibelcitater.

Bara vardagsprat. Han undrar hur jag har det, vi pratar lite om familjen, om att det är rätt stressigt just nu, jag det är det faktiskt nästan jämt erkänner jag.

Jag berättar om min syster som är sjuk i cancer, och om mina gamla föräldrar som snart inte klarar sig själva längre i sitt stora hus. Och lite skamset erkänner jag att vi syskon inte är särskilt goda vänner heller, så det blir nog inte så lätt att enas om hur vi ska göra med våra föräldrar framöver. I mitt stilla sinne tänker jag att om han bara visste hur jag har det på jobbet, eller hur tråkigt mitt äktenskap är, men det vet han ju inte så... och varför sitter jag här och berättar om mitt liv förresten för en vilt främmande människa, som ser ut som klippt ur en gammal film?

Han ser på mig med sina vänliga ögon och säger:

- *Du har många bördor att bära på.*

- *Jo, säger jag lite tvekande, men det har ju alla, och det är väl inte så farligt.*

Han ser nästan frånvarande ut, och säger:

- *Kom till mig, ni alla som arbetar och är tyngda av bördor; jag ska ge er vila. Ta på er mitt ok och lär av mig, som har ett mildt och ödmjukt hjärta, så ka ni finna vila för er själ. Mitt ok är skonsamt och min börda är lätt.*

Först tänker jag; vad menar han? Tror han att han kan lyfta bort allt som är jobbigt i livet, så där vips bara? Jag småler och svarar.

- *Hur då, menar du?*

Han svarar med 2 ord; *Följ mig!*

- *Vadå följ mig, frågar jag.*

Så pekar han plötsligt på en bok som står i min bokhylla. Det är min konfirmationsbibel.

- *När läste du i den senast?*

- *Jag läser den aldrig, svarar jag. För jag förstår ingenting som står där.*

Då pekar han ut genom fönstret på kyrkornet långt där borta.

- *När var du där senast?*

- *Det minns jag inte, svarar jag, men det var nog nån begravning, vid advent eller jul.*

- *Gå dit, så kan vi ses igen, säger han, jag brukar vara där och där finns det andra som följer mig också. Och om jag får säga det själv, så är det faktiskt värt att lyssna till vad prästerna säger, för då förstår man bättre vad som står i Bibeln. Det är faktiskt inte så konstigt heller.*

Jag brukar sammanfatta det jag vill så här; Älska din medmänniska som dig själv. Eller det här; Allt vad ni vill att människorna ska göra för er ska ni göra för dem.

- *ja men det är ju inte så lätt, säger jag.*

- *Nej, det vet jag, säger han. Det är därför du behöver mig.*

- *Så du kan göra det lätt som är svårt menar du?*

- *Nej, men jag kan förlåta dig när du misslyckas. Så att du inte ger upp. Och så kan jag lyfta av en del onödiga bördor som du bär på.*

Jag undrar vem den här mannen är. Han talar som Jesus och ser ut som Jesus, men att han, idag, tvåtusen år senare skulle komma och knacka på min dörr och vilja prata med mig och vara intresserad av mig, det är väl för bra för att vara sant. Men tänk om, tänk om det är sant.

Då är vi verkligen på rätt plats idag, vi som har kommit till gudstjänsten på Första söndagen i Advent. För idag kommer han ju till oss alla, som den fattige profeten från Nasaret, ridande på sin åsna.

Han knackar på dörren till våra kyrkor, våra hem och våra hjärtan och undrar om vi vill släppa in honom igen, på nytt, eller kanske för första gången. Han kommer med förlåtelse, med kärlek och frid. Behöver vi det ? Jag tror ingen av oss kan säga nej. Då behöver vi också Jesus. Idag och alla dagar.